

vagy Farkas Árpád költői világára rájátszó, költői világát (is) felidéző verset küldök, melyet 89 tájt, legalábbis azokban a fogcsikorgató években írtam, amikor a rendszer, mely egyre keményebbre, sötétebbre, fagyosabbra váltott, határozta meg szinte kizárólagosan mindennapjainkat, emberi közérzetünket. Bennük, némileg személytelenné oldva ott munkál az a másik, rég letűnt világ is.

HÓSZAKADÁS

(KÉPESLAP 1989-BŐL)

Szakad a hó, ellepve mocskot, szennyet,
halálos feketeséget, szűzi, fehér lepedővel
vonja be a földet, betakarja a fákat – az ég
didergő tartópilléreit. A játszóterek fölött
sivítva száll, mint lebegő, démoni uszály –
a fagy. Megcsontosodott a tél kérge, koncent-
ráltan forog, kavarog, vakít a hó, mindenütt
végtelen hótakaró, egyetemes hideg. Halott
és élő egyaránt vacog, míg föntről csikorgó,
hideg szelek buknak alá, és az égen sercegve
mélyülnek a repedések.

TÉL

nézi nézi magát a tél
ablakok ajtók csukódnak
kihunyó szembogarakra

fátyolos testek az idő
befagyott vízeseiben

nemlébbe süpped az ég
tüköröt tart
nézi nézi magát a tél
homloka mögött a villanás
kobalt-kemény

viharba kövült kövek
és visszacsavarodott fák
között
halk hangok játécai
tél

utolsó esély